

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

CHƯƠNG THỨ MƯỜI HAI

CHIM ĐẠI LÌA BẦY

(Tiếp theo)

CÔ muốn thưởng đích-dáng cho sự yêu-thương rộng-rãi, âm-thầm và tận-tụy mà chàng giấu kín trong lòng.

Xin Duệ-la cho hay tin-tức, thật chỉ uổng công. Có hỏi thì chàng nói lảng ra chuyện khác, còn nếu thôi-thức chàng thì chàng làm bộ tức-giận. Chàng tuyên-bố rằng mình đã có đủ việc rồi, không còn cần phải chạy khắp thành-phố để tìm chàng Lô-huệ mà chẳng ai có thể tìm ra.

Thái-độ ấy khác hẳn thái-độ của Duệ-la ngày trước, đến nỗi Ê-mi-li lấy làm kinh-dị mãi. Cô càng ngày càng lo-lắng, vì dấu Duệ-la không còn lấy có phải làm việc buổi tối để tránh khỏi mẹ và chị, nhưng bức tường ngăn-cách họ với chàng cũng không vì đó mà cắt đi được.

Sự ghê-lạnh và sự sợ-ngợ thế chỗ sự yêu-thương rất mực thân-thiết trước kia đã ràng-buộc họ. Duệ-la không còn dự vào những công-việc quan-hệ đến gia-đình mình. Chàng mắc trầm-ngâm suy-nghĩ về nhiều vấn-đề khác.

Cách đó ít lâu, ba mẹ con nhận thấy Duệ-la đi sớm hơn trước nhiều, và luôn luôn dường như rất khiếp-sợ mỗi đều gì ngăn-trở mình trong giờ đó. Trời tối mịt chàng mới về nhà, mệt nhòa và lặng-thình, dường như đã làm công-việc nặng-nề hơn hết. Nằm sải trên chiếc ghế mây dài, chàng nói rằng mình mệt-mỏi quá, không thể nào chuyện-trò được.

Ái hỏi chàng vì sao mà mệt-mỏi, thì chàng đáp rằng mình phải làm rất nhiều việc hơn trước. Chàng chỉ

muốn cho biết chừng đó. Mẹ và chị chàng lần lần không còn để ý tới các việc quan-hệ đến chàng ở ngoài chốn gia-đình; họ chẳng hỏi chàng chi hết.

Bữa nọ, Luy-xi phải tới một khu thành-phố cách xa nhà máy Lâm-bá nhiều lắm. Cô kinh-ngạc biết bao vì thấy Duệ-la đi ngược lại phía mình! Chàng không thấy cô trước khi cô đi ngang mặt chàng và kêu tên chàng. Chàng sợ quỳnh, lớn tiếng hỏi rằng:

—Luy-xi! Làm sao em lại tới đây?

Cô tự hỏi vì có nào chàng có vẻ bối-rối như thế, rồi đáp rằng:

—Má sai tôi tới đây có việc. Nhưng tại sao anh lại đi ở khu này, cách xa nhà máy biết bao?

—Em muốn nói về nhà máy Lâm-bá chẳng?

—Chắc vậy.

—Ồ! Tôi không ở trong «bóp tù» ấy nữa!

—Anh không ở đó nữa à? Sao vậy?

—Này, Luy-xi, tôi xin tỏ với em một việc kín. Tôi không làm cho nhà máy ấy nữa.

Luy-xi nói to:

—Ồ! Anh Duệ-la ơi, chắc không thể có như vậy! Anh không ngu-dại đến nỗi bỏ chỗ làm ấy.

Cổ lấy giọng thản-nhiên, Duệ-la đáp:

—Thật đấy, em ạ! Tôi xin nói thật với em rằng ở trong «bóp tù» ấy tôi chán-ngán vô-cùng.

Vấn thất-kinh, Luy-xi hỏi rằng:

—Bây giờ anh làm gì?

—Ồ! Tôi làm ở chỗ khác tốt hơn nhiều, lại được lương cao. (Còn tiếp)